

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Mad Max Sportswear Company s. r. o.**, IČO 25828878
sídlem Podolská 401/50, 147 00 Praha 4
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017 č. j. 315/2017-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 5. 6. 2017 č. j. 315/2017-160-SPR/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 11. 2016 č. j. MHMP 2065985/2016/Dvo. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se jako provozovatel Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky X dopustil tím, že nezajistil, aby dne 28. 4. 2016 kolem 9:37 hod. v Praze 9 na křižovatce Kbelské a Poděbradské při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič dne 28. 4. 2016 kolem 9:37 hod. v Praze 9, na křižovatce Kbelské a Poděbradské nezastavil výše specifikované motorové vozidlo na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“ Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že nebylo vedeno společné řízení o všech jeho sbíhajících se správních deliktech. Bylo s ním totiž vedeno ještě správní řízení pro spáchání správního deliktu podle ust. § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, k jehož spáchání mělo dojít dne 15. 6. 2017 (pozn. soudu – správně má být uvedeno 15. 6. 2016). Poukázal na absorpční zásadu, podle které má být za správní delikty spáchané v souběhu uložena jedna pokuta v rámci sankční sazby za nejpřísněji postižitelný správní delikt. Neprovedením společného řízení byl zkrácen na svých právech. Dále podotkl, že v případě, že by bylo vedeno společné řízení, byl by povinen hradit pouze jedny náklady řízení, vedení jednoho řízení by pro něj bylo méně nákladné.
3. Žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vytýkal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kterou spatřoval v tom, že nebylo srozumitelně popsáno, jakým způsobem a z jakého podkladu bylo dovozeno, že údajné porušení pravidel provozu nemělo za následek dopravní nehodu podle ust. § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, a dále že bylo zjištěno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále též „ATP“) ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Měl za to, že fotodokumentace byla pořízena běžnou kamerou, jejíž záznam byl vyhodnocen fyzickou osobou, v rozhodnutí správního orgánu se totiž neuvádí, o jaký typ přístroje se jednalo, jaké měl technické parametry, v tomto směru nebylo provedeno žádné dokazování. Pochyboval tak, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Pokud by se jednalo o ATP, měly by se dle něj správní orgány zabývat tím, zda byla splněna podmínka informování veřejnosti dle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“). Dále namítal nepřezkoumatelnost v hodnocení důkazů, není zřejmé, co správní orgán prvního stupně zjistil z fotodokumentace samotné a co zjistil z jejího popisu. Tuto vadu považoval žalobce za podstatnou, neboť pouze fotodokumentace je způsobilým důkazem, její popis je co do důkazní použitelnosti na úrovni úředního záznamu. Za nepřezkoumatelnou měl také úvahu správního orgánu prvního stupně, že měření proběhlo bez obsluhy a jeho správnost je doložena fotodokumentací, není jasné, jak k tomuto závěru správní orgán dospěl. Dále mu nebylo zřejmé, jak dané skutečnosti souvisí s tím, zda mohl řidič vozidla bezpečně zastavit. Pozastavoval se také nad tím, že žádné měření neproběhlo, správní orgán si tento případ zřejmě spletl s překročením rychlosti. Namítal také, že správní orgán prvního stupně nevysvětlil, jak a odkud dovodil, že vozidlo žalobce projelo danou křižovatkou 1,1 s po signálu s červeným světlem, ani co uvedené znamená, tedy zda

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

tím správní orgán myslí to, že vozidlo do křižovatky 1,1 s po červeném signálu vjelo, vyjelo z ní, nebo zda se v této době nacházelo např. uprostřed křižovatky. Byl toho názoru, že dané konstatování správního orgánu prvního stupně nevyvrací jeho námitku, že řidič již nemohl bezpečně zastavit, čímž se měl správní orgán zabývat, nemohl si vystačit s tím, že uvedl časový údaj, který je sám o sobě nevypovídající. Poukázal na to, že žalovaný se nezabýval tím, zda se správní orgán prvního stupně s touto námitkou řádně vypořádal. Dále namítal, že nebylo posouzeno, zda mělo údajně porušené dopravní značení právní základ v opatření obecné povahy dle ust. § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, v čemž spatřoval nezákonnost pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není podle žalobce jasné, podle jaké časové verze zákona o silničním provozu bylo rozhodováno. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že bylo rozhodováno na základě znění účinného v rozhodné době (tedy v době spáchání), nelze však dovodit, že podle takového znění rozhodoval též správní orgán prvního stupně. Uvedl také, že se správní orgány nezabývaly tím, zda pro něj není pozdější právní úprava příznivější, čímž došlo k porušení čl. odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Měl za to, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou správního deliktu, tj. tím, zda údajné porušení pravidel mělo za následek vznik alespoň takového ohrožení, které svou závažností odůvodňuje uložení sankce.

4. Další okruh námitek se týkal výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – podle žalobce neobsahoval dostatečnou právní a skutkovou kvalifikaci, není v něm uvedeno ustanovení, které obsahuje pravidla pro výměru pokuty, není z něj patrné, že údajný správní delikt neměl za následek dopravní nehodu, nevyplývá z něj typ použitého rychloměru, nelze dovodit, zda se jednalo o ATP, je v něm uveden pouze odkaz na ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, ačkoli toto ustanovení obsahuje sankční sazbu pro všechny přestupky podle ust. § 125c zákona o silničním provozu, není z něj zřejmé, jakým směrem mělo vozidlo jet, skutek je tak zaměnitelný.
5. Podle žalobce je ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu protiústavní, je jím přenášena odpovědnost na zpravidla nevinného provozovatele vozidla. Dané ustanovení zakotvuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Provozovatel vozidla může maximálně poučit řidiče o povinnosti dodržovat dopravní předpisy, nicméně osoba mající řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a závěrečné zkoušky, a proto je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla, kdy je presumována jeho odpovědnost za jednání řidiče, dochází k porušení jeho základních práv, konkrétně je dán rozpor se zásadou presumpce neviny. V této souvislosti poukázal žalobce na to, že Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení daných ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu, navrhl proto, aby bylo toto řízení přerušeno do vyřízení předmětného návrhu.
6. Namítal také, že mu nebylo řádně sděleno obvinění, neboť v něm nebylo uvedeno, jakým typem přístroje mělo být údajné porušení pravidel zjištěno, chyběl v něm i údaj o tom, zda porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu. Ze sdělení obvinění tak nevyplývalo, že by byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty daného správního deliktu.
7. Závěrem nesouhlasil se zveřejněním osobních údajů svých a svého právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí. Poukázal na právo na ochranu soukromí, v případě nerespektování dané žádosti se obrátí na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

příslušný soud. Uvedl, že ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech a v ústavních zákonech, předmětem jeho úpravy nemá být publikace rozhodnutí na webových stránkách soudu, soudci podle něj nerozhodují, zda bude nebo může být rozhodnutí publikováno a v jaké míře anonymizace.

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádnými vadami netrpí. Konstatoval, že správní orgány vycházely z právních předpisů ve znění účinném v rozhodné době, přestože došlo ke změnám zákona o silničním provozu, podmínky a sankce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla jsou stále stejné, v průběhu řízení nebyly změněny. K námitce žalobce, že nebylo odůvodněno, že porušení pravidel provozu nemělo za následek dopravní nehodu, sdělil, že to vyplývá ze spisové dokumentace. Poukázal na to, že žalobce byl po celé správní řízení nečinný, pokud by k nehodě došlo, uvedl by to hned, jakmile by k tomu měl příležitost, tuto námitku tak považoval za účelovou. Ohledně použití ATP odkázal na záznam o přestupku, ve kterém se nachází rozfázovaný snímek vozidla a popis daného přestupku, čas a místo, kde k němu došlo, registrační a tovární značka vozidla, překročený časový limit po rozsvícení signálu s červeným světlem „Stůj!“ Nikde není uvedeno jméno osoby, která by tento snímek provedla, je tedy zřejmé, že přestupek byl zjištěn automatickým technickým prostředkem. Dále uvedl, že v řízení bylo nejprve zkoumáno, zda došlo ke splnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu podle ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Na prvním místě je totiž odpovědnost za přestupek, odpovědnost provozovatele vozidla nastává subsidiárně. V daném případě byla žalobci zaslána výzva provozovateli vozidla k úhradě určené částky, současně byl poučen o možnosti sdělit totožnost řidiče, dále byl vyzván k podání vysvětlení a sdělení údajů k určení totožnosti řidiče, žalobce byl nečinný, proto správní orgán v souladu s platnou právní úpravou zahájil řízení s žalobcem. K ostatním námitkám se žalovaný již vyjádřil v napadeném rozhodnutí a konstatoval, že v dané věci se jedná o zneužití práva, neboť zástupcem žalobce ve správním řízení byla společnost ODVOZ VOZU s. r. o., která je známá svým účelovým a obstrukčním jednáním v obdobných případech, k čemuž se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Bylo podáno blanketní odvolání, které nebylo ani k výzvě správního orgánu doplněno, naopak žaloba obsahuje celou řadu námitek, takto došlo k vynechání odvolacího řízení. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Žalobce dne 2. 9. 2018 zaslal soudu informaci o podaném návrhu na obnovu řízení a navrhl, aby soud s rozhodnutím ve věci vyčkal vyřízení předmětného návrhu. Důvodem návrhu na obnovu řízení byly právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018 č. j. 10 As 15/2018-36, podle kterých nejsou použitelné záznamy z kamerového systému provozovaného obecní policií za účelem odhalování přestupků, které jsou mimo její působnost, před 1. 7. 2017 šlo i o monitorování dodržování povinnosti zastavit vozidlo na signál červeného světla. Z toho je podle žalobce zřejmé, že ani v daném případě nemohly být použity záznamy z kamerového systému. Podle něj by se měl soud zabývat touto otázkou meritorně, žalobci nebyla uvedena skutečnost v průběhu řízení známa, neměla by na ni být aplikována koncentrace řízení. Odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 980/13. Touto zjevně důvodnou námitkou by se tedy měl soud zabývat.
10. Žalovaný k žádosti žalobce o obnovu řízení sdělil, že nedisponuje spisovou dokumentací v originále, proto je nutné se zpracováním žádosti o obnovu řízení vyčkat do rozhodnutí

Městského soudu v Praze o podané žalobě (sdělení ze dne 29. 10. 2018 č. j. 315/2017-160-SPR/9).

11. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 12. 2019 zástupce žalovaného setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, zástupce žalobce a žalobce omluvili svoji neúčast při tomto jednání s tím, že není námitek pro konání jednání v jejich nepřítomnosti.
12. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: výzvu provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 12. 5. 2016 č. j. 848208/2016, fotodokumentaci z kamerového systému ze dne 28. 4. 2016 s popisem přestupku, výzvu k podání vysvětlení ze dne 28. 6. 2016 č. j. MHMP 1145685/2016/Dvo, záznam o odložení věci ze dne 28. 7. 2016 č. j. MHMP 1318534/2016/Dvo, příkaz ze dne 28. 7. 2016 č. j. MHMP 1318548/2016/Dvo, vyrozumění o nařízení ústního jednání o správním deliktu ze dne 10. 8. 2016 č. j. MHMP 1373311/2016/Dvo, vyjádření žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 20. 9. 2016, protokol o ústním jednání o správním deliktu ze dne 22. 9. 2016 č. j. MHMP 1660269/2016/Dvo, vyrozumění o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ze dne 22. 9. 2016 č. j. MHMP 1661910/2016/Dvo, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 11. 2016 č. j. MHMP 2065985/2016/Dvo, blanketní odvolání žalobce, rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017 č. j. 315/2017-160-SPR/3.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
14. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 28. 4. 2016 kolem 9:37 hod. v Praze 9 na křižovatce Kbelské s Poděbradskou byla automatizovaným technickým prostředkem zadokumentována jízda motorového vozidla registrační značky X, jehož nezjištěný řidič v rozporu s ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu nezastavil vozidlo na signál s červeným světlem „Stůj!“ Výzvou ze dne 12. 5. 2016 č. j. 848208/2016 byl žalobce jako provozovatel uvedeného vozidla vyzván k uhrazení částky ve výši 1 500 Kč dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť popsané jednání vykazovalo znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Následně byl žalobce Dopisem Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení ze dne 28. 6. 2016 č. j. MHMP 1145685/2016/Dvo vyzván, aby jako provozovatel předmětného vozidla podal nezbytné vysvětlení k prověření oznámení od Městské policie hl. m. Prahy, a také aby sdělil údaje potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla v inkriminované době. Na tuto výzvu nereagoval a s ohledem na to, že správnímu orgánu nebyl znám řidič vozidla, byla podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, věc přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu odložena (záznam o odložení věci ze dne 28. 7. 2016 č. j. MHMP 1318534/2016/Dvo). Dne 28. 7. 2016 byl vydán příkaz č. j. MHMP 1318548/2016/Dvo, proti kterému podal žalobce odpor. Příkaz byl tedy zrušen a v řízení se pokračovalo. Správní orgán prvního stupně nařídil ve věci ústní jednání (vyrozumění ze dne 10. 8. 2016 č. j. MHMP 1373311/2016/Dvo), z tohoto jednání se žalobce omluvil a k věci se vyjádřil tak, že řidič předmětného vozidla vjel do křižovatky, neboť by již nestihl bezpečně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zabrzdit, v momentě, kdy tak učinil, svítil světelný signál žluté barvy. O ústním jednání, které proběhlo dne 22. 9. 2016 v nepřítomnosti zástupce žalobce, byl sepsán protokol č. j. MHMP 1660269/2016/Dvo. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim (vyrozumění ze dne 22. 9. 2016 č. j. MHMP 1661910/2016/Dvo a protokol ze dne 26. 10. 2016 č. j. MHMP 1916677/2016/Dvo), těchto možností žalobce nevyužil.

15. Dne 16. 11. 2016 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. MHMP 2065985/2016/Dvo, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky X dopustil tím, že nezajistil, aby dne 28. 4. 2016 kolem 9:37 hod. v Praze 9 na křižovatce Kbelské a Poděbradské při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič dne 28. 4. 2016 kolem 9:37 hod. v Praze 9 na křižovatce Kbelské a Poděbradské nezastavil výše specifikované motorové vozidlo na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“ Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč. Proti danému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu k odstranění nedostatků podání ze dne 19. 12. 2016 č. j. MHMP 2246477/2016/Dvo nedoplnil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 6. 2017 č. j. 315/2017-160-SPR/3 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

16. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

17. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

18. Podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*

19. Podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

20. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
21. Podle ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 9. 2018, *při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.*
22. Městský soud v Praze se v prvé řadě zabýval žalobcovými námitkami týkajícími se nedostatku důvodů a skutkových zjištění, mezi nimiž jsou uvedeny také jeho pochybnosti ohledně prostředku, jímž bylo porušení předpisů zdokumentováno (konkrétně námitky, zda pochybení bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, že správní orgány nikde neuváděly, o jaký typ přístroje se jednalo, jaké byly jeho technické parametry, zda o něm byla informována veřejnost dle ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, či námitky vztahující se ke skutečností vyplývajícím ze záznamu z kamerového systému). Podáním ze dne 2. 9. 2018 žalobce doplnil odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018 č. j. 10 As 15/2018-36, který se týká použitelnosti důkazu z kamerového systému provozovaného obecní policií. Zdejší soud má za to, že je oprávněn se touto námitkou zabývat, a to mimo jiné s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019 č. j. 2 As 234/2018-36, ve kterém dospěl kasační soud k závěru, že: „Právní názor, o němž se stěžovatelka v kasační stížnosti opírá, totiž zaujal zdejší soud až v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, přičemž jeho odůvodnění bylo zveřejněno dne 13. 6. 2018; žaloba proti napadenému rozhodnutí však byla podána již 17. 3. 2016, krajský soud pak rozhodl dne 26. 6. 2018. Nejvyšší správní soud má za to, že právní názor jím zaujatý v odkazovaném rozsudku je zcela zásadní a vzhledem k tehdejší praxi taktéž přelomový, což shledává jedním z důvodů pro výjimku z koncentrační zásady; pakliže by totiž tento závěr byl znám v době před podáním žaloby proti napadenému rozhodnutí, je velmi pravděpodobné, že by jím stěžovatelka argumentovala. Nadto Nejvyšší správní soud konstatuje, že nezohlednění odkazovaného rozsudku krajským soudem (jakkoli jeho odůvodnění bylo zveřejněno pouhých 9 dní před vynesemím napadeného rozsudku) považuje též za vadu řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], což je důvod, k němuž je povinen přihlížet ex offio [§ 109 odst. 4 s. ř. s.]. V řízení o kasační stížnosti totiž Nejvyšší správní soud musí přihlídnout též „k vadě řízení před krajským soudem spočívající v tom, že krajský soud při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena sankce za správní delikt, nepřihlédl k hmotněprávní úpravě deliktů odpovědnosti platné a účinné v době rozhodování soudu, která je pro pachatele příznivější [rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008, č. 1684/2008 Sb. NSS]. (...) Obdobně správní soud při přezkumu rozhodnutí ve věci správního deliktu vždy z úřední povinnosti přihlédně ke skutečnosti, že trestnost jednání, jež bylo postiženo, nebyla dána [rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, sp. zn. 7 As 59/2012]” (Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016).“
23. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018 č. j. 10 As 15/2018-36 jsou podle názoru Městského soudu v Praze plně aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc. Soud podotýká, že dotčená právní úprava účinná v době spáchání správního deliktu, který je nyní projednáván (ke dni 28. 4. 2016), nedoznala změn oproti právní úpravě účinné v roce 2015,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ze které Nejvyšší správní soud vycházel v citovaném rozsudku (kasační soud odkazoval na právní úpravu účinnou do 30. 6. 2017). V odkazovaném případě kasační soud shledal: „*Hranice působnosti obecní policie v oblasti dopravních přestupků jsou tedy dány nikoliv § 2 písm. h), ale § 2 písm. d) zákona o obecní policii, ve spojení s dalšími ustanoveními téhož zákona nebo zvláštních zákonů. Je třeba zopakovat, že působnost obecní policie v této oblasti byla omezená, na rozdíl od působnosti Policie ČR [viz textace § 2 písm. d) zákona o obecní policii: obecní policie se podílí v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích]. NSS k tomu zdůrazňuje, že obecní policie v roce 2015 vůbec nemohla projednat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Jak totiž uváděl zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v § 86 písm. d) bod 2., obecní policie mohla projednávat přestupky podle zákona o silničním provozu spáchané nedovoleným stáním nebo zastavením vozidla na pozemní komunikaci, vjezdem do míst, kde je to místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, porušením pravidel o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, porušením pravidel jízdy na zvířatech, vedení a hnání zvířat na pozemní komunikaci, pohybem chodce na pozemní komunikaci odporujícím pravidlům provozu na pozemních komunikacích, nedovoleným způsobem použití lyží, kolečkových bruslí a podobných prostředků na chodníku a nedovoleným vedením jízdního kola nebo jízdou na něm v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích a porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích ostatními řidiči nemotorových vozidel. Projednat přestupky spočívající v porušení povinnosti zastavit vozidlo na signál, který příkazuje zastavit vozidlo, bylo zcela mimo působnost obecní policie. (...) Protože přestupky spočívající v jízdě na červenou byly v roce 2015 zcela mimo působnost obecní policie [§ 2 písm. d) zákona o obecní policii ve spojení s dalšími ustanoveními téhož nebo zvláštních zákonů], nemohla obecní policie ani zřídit a provozovat takovýto monitorovací systém. Ve smyslu § 24b odst. 1 zákona o obecní policii totiž nebyl a nemohl být potřebný pro plnění úkolů obecní policie. Důkazy z takového systému vzešlé jsou tedy nezákonné a procesně nepoužitelné (srov. přiměřeně již v bodě [10] cit. rozsudek 1 As 12/2008). NSS podotýká, že jiná by byla situace tehdy, pokud by kamerový systém sloužil k plnění zákonných úkolů obecní policie (např. monitorovací systém sloužící primárně k zjišťování dopravních přestupků v rámci působnosti obecní policie, event. sloužící k dohledu nad místními záležitostmi veřejného pořádku), strážníci by však na něm objevili určitý přestupek, který by byl mimo působnost obecní policie. Takovýto důkaz vzešlý z legálně provozovaného kamerového systému by samozřejmě byl procesně použitelný, obecní policie by jej měla oznámit k projednání přestupku příslušnému správnímu orgánu.“*

24. Ze správního spisu vyplývá, že kamerový systém, jímž bylo zaznamenáno, že nezjištěný řidič nezastavil dne 28. 4. 2016 v 9:37 hod. v Praze 9 na křižovatce Kbelské a Poděbradské nezastavil vozidlo registrační značky X na signál s červeným světlem „Stůj!“, byl provozován Městskou policií hl. m. Prahy, tedy obecní policií ve smyslu ust. § 1 odst. 1 odst. 4 zákona o obecní policii („*Obecní policie zřízená obcí, která je městem nebo statutárním městem, a v hlavním městě Praze se označuje městská policie.*“). Co však ze spisu není patrné, je skutečnost, za jakým účelem byl daný kamerový systém zřízen a provozován. Pokud by tomu tak bylo pouze za účelem sledování průjezdu křižovatkou na signál červeného světla „Stůj!“, nebyl by systém potřebný k plnění úkolů obecní policie, byl by tedy zřízen v rozporu se zákonem a důkaz opatřený tímto systémem by byl pro účely řízení o správním deliktu nepoužitelný. Městský soud v Praze tedy napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a na žalovaném bude, aby se touto otázkou zabýval v dalším řízení.

25. Žalobce namítal, že se správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, z čeho dovodily, že porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem, ani o jak typ přístroje se jednalo a jaké parametry měl. K tomu Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2019 č. j. 73 A 1/2018-32, ve kterém se uvádí: „...k specifikaci takového prostředku není třeba legální definice, jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je pak podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „[z]cela správně přitom [krajský soud – pozn. soudu] poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“ Na skutečnost, že k zaznamenání nezastavení vozidla na signál červeného světla „Stůj!“ došlo automatizovaným technickým prostředkem, je poukazováno mimo jiné v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vyplývá tak i z fotodokumentace z kamerového systému ze dne 28. 4. 2016 s popisem přestupku. Na tomto místě je třeba zopakovat, že není jasné, zda tato fotodokumentace byla pořízena zákonně. Žalovaný se bude muset při dalším řízení zabývat otázkou, za jakým účelem či účely byl zřízen a provozován daný kamerový systém, jak bylo uvedeno výše.
26. K námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly tím, zda mohl řidič žalobcova vozu v předmětnou dobu před křižovatkou bezpečně zastavit, Městský soud v Praze poukazuje na to, že vytýkané porušení pravidel provozu v daném případě spočívalo v nezastavení vozidla na signál s červeným světlem (v rozporu s ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu), nikoli v porušení ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu („Při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál se žlutým světlem "Pozor!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením; je-li však toto vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě.“). Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí k dané námitce neopomenul vyjádřit, na str. 4 poukázal na ust. § 4 písm. b) a c) a ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a na to, že dle fotodokumentace vozidlo projelo křižovatkou 1,1 s po signálu s červeným světlem „Stůj!“ Soud dodává, že v nyní řešené věci není posuzován přestupek řidiče, ale správní delikt provozovatele vozidla. Pro konstatování jeho odpovědnosti je třeba splnění podmínek podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Podmínka podle ust. § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zní: „právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.“ Rozhodné tedy je, zda porušení povinností řidiče vykazuje znaky přestupku, k čemuž se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35: „Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.“ Skutečnost, že jednání řidiče vykazovalo znaky přestupku, vyplynula z fotodokumentace z kamerového systému s popisem přestupku, otázka její použitelnosti jako důkazu bude předmětem dalšího řízení (viz výše).

27. Pokud jde o námitku, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, podle jakého znění zákona o silničním provozu rozhodovaly, soud poukazuje na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že rozhodoval podle znění zákona účinného v rozhodné době, z obsahu rozhodnutí žalovaného i orgánu prvního stupně pak vyplývá, že se jednalo o znění zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. Co se týče výtky žalobce, že se správní orgány nezabývaly tím, zda pro něj není novější právní úprava příznivější, Městský soud v Praze uvádí, že v dané věci nedošlo k takovým změnám právní úpravy, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že pozdější právní úprava je pro žalobce příznivější. Žalobce nadto nepoukazuje na žádné konkrétní změny, ke kterým mělo dojít, a z kterých by vyplývalo, že je pro něj pozdější právní úprava příznivější. Tuto námitku tak soud neposoudil jako důvodnou.
28. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou správního deliktu, Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017 č. j. 3 As 114/2016-46, ve kterém se uvádí: „Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinností stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. (...) Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“ Městský soud v Praze má tedy za to, že otázkou naplnění materiální stránky správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se nemusí správní orgán výslovně zabývat, postačuje totiž naplnění formálních znaků tohoto správního deliktu. Daná námitka tak není důvodná.
29. Žalobce také namítal, že mělo být vedeno společné řízení a při ukládání sankce měla být použita absorpční zásada, neboť s ním bylo souběžně vedeno řízení pro správní delikt podle ust. § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Konkrétně poukázal na příkaz Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 24. 1. 2017 č. j. MHMP 112105/2017/DeL, kterým byl uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 1 písm. a) a naplnění skutkové podstaty správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

deliktu podle ust. § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se jako provozovatel osobního automobilu registrační značky X dopustil tím, že byl v provozu na pozemních komunikacích dne 15. 6. 2016 použit předmětný vůz, který nesplňoval podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (na vozu byla dodatečně povrchově upravena přední boční skla, která nebyla opatřena povinným štítkem s předepsanými údaji), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Pokud jde o posouzení, zda se jedná o sbíhající se správní delikty, Městský soud v Praze uvádí, že právní úprava účinná v době rozhodování správních orgánů v daných věcech tuto otázku neřešila. Ačkoli použití absorpční zásady zakotvovalo ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích („*Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný.*“), které mohlo být analogicky použito i pro trestání správních deliktů, pravidla určující, kdy se jedná o souběh správních deliktů, bylo nutné dovozovat z trestního práva, podle kterého je rozhodným okamžikem vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně (srov. ust. § 43 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Uvedené vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018 č. j. 2 As 426/2017-62, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud již judikoval, že při trestání správních deliktů se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS). Podstata souběhu podle trestněprávní doktríny spočívá v tom, že se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek, pokud tento rozsudek později nabyl právní moci a neplatí o něm fikce neodsouzení. Toto pojetí souběhu akceptoval Nejvyšší správní soud analogicky také pro oblast správního trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Af 9/2008 - 328, publ. pod č. 1767/2009 Sb. NSS). (...) Zásady trestání správních deliktů právnických osob spáchaných v souběhu zákon o potravinách ani další aplikovatelné normy správního práva k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí neupravovaly. Pro takové situace bylo judikaturou ve správním soudnictví v minulosti připuštěno analogické užití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), podle nějž se za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný, jinými slovy je třeba použít absorpční zásadu (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93 - 34, publikovaný pod č. 182 Soudní judikatury ve věcech správních, k jehož závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS, v již zmiňovaném rozsudku č. j. 5 Af 9/2008 - 328, či v rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 - 53).“ Lze tedy uzavřít, že v daném případě se jednalo o sbíhající se správní delikty, k oběma deliktům došlo před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v nyní projednávané věci (k protiprávnímu jednání řešenému v tomto případě došlo dne 28. 4. 2016, správní řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 2. 8. 2016, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 11. 2016; v odkazované věci došlo ke správnímu deliktu dne 15. 6. 2016, příkaz byl vydán dne 24. 1. 2017).*

30. Pokud jde o otázku, zda bylo pochybením správního orgánu, že nevedl o daných správních deliktech žalobce společné řízení, Městský soud v Praze odkazuje na ust. § 140 odst. 1 správního řádu, podle kterého *správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků. Z tohoto ustanovení plyne, že je na uvážení správního orgánu, zda společné řízení povede či nikoli. Nevedení společného řízení o sbíhajících se správních deliktech tedy není vadou řízení, která by způsobovala jeho nezákonnost.

31. Daná skutečnost však správní orgán nezavazuje povinnosti aplikovat absorpční zásadu, jak vyplývá mimo jiné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018 č. j. 2 As 426/2017-62, z něž vyplývá: *„Jestliže nedošlo ke spojení jednotlivých správních řízení o obdobných správních deliktech spáchaných v souběhu a týkajících se bezpečnosti jedné konkrétní potraviny (stejněho druhu a výrobce) do společného řízení dle § 140 s. ř., ačkoli pro to existovala procesní možnost a jevílo se to jako vhodné z pohledu zásady procesní ekonomie, nejedná se o procesní pochybení. Trvá však povinnost správního orgánu aplikovat při ukládání pokuty absorpční zásadu a zohlednit pokuty dříve uložené sbíhajícími se s rozhodnutími, byť byla vydána jinými správními orgány (v rámci jejich vlastní územní působnosti).“* Zdejší soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017 č. j. 6 As 116/2017-53, ve kterém se uvádí: *„...zohlednění absorpční zásady při ukládání sankce za sbíhající se správní delikty musí být z posuzovaného pozdějšího rozhodnutí patrné.“* Při dalším řízení tedy bude na žalovaném, aby při ukládání sankce postupoval v souladu s výše uvedeným, tedy aby při ukládání sankce zohlednil absorpční zásadu.
32. K okruhu námitek ohledně vad výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Městský soud v Praze uvádí, že správní orgán prvního stupně řádně vymezil skutek, v němž je spatřováno porušení právní povinnosti, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (není pochyb o tom, kdy k porušení mělo dojít, kde a jakým způsobem), specifikoval povinnost, kterou žalobce porušil, a správní delikt, kterého se dopustil, rovněž uvedl, podle jakých ustanovení uložil sankci. Výrok rozhodnutí splňuje všechny požadavky kladené na něj ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Pokud jde o neuvedení ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí, soud má za to, že toto nelze považovat za vadu, neboť vypořádání se s daným ustanovením, které zakotvuje kritéria pro určení výměry pokuty, musí být provedeno v odůvodnění rozhodnutí, jak vyplývá též z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2019 č. j. 32 A 38/2017-59: *„Ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši.“* K tvrzení žalobce, že z výroku rozhodnutí není odvoditelný znak skutkové podstaty spočívající v tom, že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu, Městský soud v Praze je toho názoru, že ust. 125f odst. 2 zákona o silničním provozu vyjmenovává podmínky, za kterých žalobce odpovídá za daný správní delikt, nejde o znaky skutkové podstaty (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018 č. j. 44 A 9/2018-35). Skutečnost, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu, pak vyplývá ze správního spisu, např. se na ni poukazuje již ve výzvě provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 12. 5. 2016 č. j. 848208/2016. Pokud jde o námitky vztahující se k použití ATP, soud uvádí, že se k nim vyjadřoval již výše, a dodává, že skutečnost, že porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, je výslovně uvedena ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K námitce neuvedení přesného odkazu na konkrétní písmeno ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu Městský soud v Praze uvádí, že tato skutečnost nezpůsobuje takovou vadu rozhodnutí, pro kterou by bylo nutné ho zrušit, nedostatek lze odstranit interpretací ve smyslu usnesení rozšířeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 4 As 165/2016-46, podle kterého: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“ Vzhledem k tomu, že zdejší soud napadené rozhodnutí ruší, mělo by být dané pochybení při dalším řízení napraveno.

33. Žalobce měl též za to, že povinnost stanovená ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní. S tímto názorem Městský soud v Praze nesouhlasí, k čemuž odkazuje na nálezný Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16. V něm Ústavní soud shledal, že ust. § 10 odst. 3 i ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou v souladu s ústavním pořádkem: „*Ústavní soud uzavírá, že obsahem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu – navzdory jeho doslovnému znění – není stanovení určité povinnosti provozovatele vozidla, nýbrž pouze jeho objektivní odpovědnosti za porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejíž obsah je vymezen v jiných ustanoveních tohoto zákona. Z tohoto důvodu toto ustanovení, stejně jako na ně navazující § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nejsou a ani nemohou být v rozporu s požadavkem splnitelnosti právní povinnosti podle čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny. (...) Důvod, pro který zákonodárce přistoupil ke stanovení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nad rámec již existující úpravy přestupků podle zákona o silničním provozu, spočívá ve snaze odstranit stav, kdy některé z těchto přestupků nebylo možné ve velkém počtu případů postihovat. Bylo sice spolehlivě prokázáno, že se přestupek stal, chyběly však účinné prostředky ke zjištění osoby řidiče, který se ho měl dopustit. Automatizované technické prostředky často nezaznamenaly pachatele, nebo jej nezaznamenaly natolik ostře, aby jej bylo možno ztotožnit s konkrétní osobou. V případě neoprávněného zastavení nebo stání pak bránila identifikaci řidiče jeho nepřítomnost. Jiné možnosti zjištění osoby řidiče byly zpravidla velmi omezené. Přehled o tom, kdo vozidlo užíval, by nicméně vždy měl mít jeho provozovatel. Účinnost obou uvedených řešení se odlišuje zejména ve způsobu zjištění odpovědné osoby. Zatímco provozovatel vozidla je jednoznačně určen podle registru silničních vozidel, ke zjištění osoby řidiče, který se dopustil přestupku, dochází až v rámci následného šetření policejního orgánu a na něj navazujícího řízení o přestupku. Vždy závisí na konkrétních okolnostech, zda se podaří shromáždit důkazní prostředky umožňující zjištění pachatele a prokázání jeho viny. Z uvedeného srovnání vyplývá, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla podle napadených ustanovení umožňuje – na rozdíl od stíhání pachatele uvedeného přestupku – v podstatě vždy alespoň nepřímo postihnout porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. S tím spojený zásah do vlastnického práva provozovatele vozidla je proto potřebný k zajištění účinného působení příslušných povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích. Tento zásah je zmírněn tím, že provozovatel vozidla se následně může domáhat zaplacení částky, jež odpovídá výši jím uhrazené pokuty, respektive určené částky, po skutečném pachateli přestupku. (...) Související ustanovení zákona o silničním provozu podmiňují řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

odst. 1 tím, že navzdory nezbytným krokům ze strany správního orgánu nedošlo k potrestání pachatele odpovídajícího přestupku, jakož i podrobně stanoveným procesním postupem, jehož smyslem je přednostně potrestat právě tohoto pachatele. Takto vyjádřená subsidiarita správního deliktu činí z objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla prostředek, který za účelem dosažení sledovaného cíle mnohem šetrněji zasahuje do jeho vlastnického práva, než by tomu bylo v případě takové její varianty, která by umožňovala uložení pokuty bez dalšího. (...) Zásada presumpce neviny se týká všech správních deliktů, včetně správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. I v tomto případě stát musí unést důkazní břemeno, pokud jde o skutkový závěr, že při užívání vozidla došlo k porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupku. Rovněž musí prokázat, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o uložení pokuty za uvedený správní delikt, včetně toho, že byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jsou-li ovšem tyto podmínky splněny, odpovědnost provozovatele vozidla vzniká jako právní následek bez ohledu na zavinění. Pro tento následek nemá význam otázka viny, protože u něj logicky není ani prostor pro uplatnění presumpce neviny.“ Námitku protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tak Městský soud v Praze považuje za nedůvodnou.

34. Žalobce byl dále toho názoru, že mu nebylo řádně sděleno obvinění, neboť v něm nebylo uvedeno, jakým typem přístroje mělo být údajné porušení zjištěno, ani zda údajné porušení mělo za následek dopravní nehodu. Městský soud v Praze poukazuje na příkaz ze dne 28. 7. 2016 č. j. MHMP 1318548/2016/Dvo, jehož doručením bylo správní řízení zahájeno, v jeho výroku je jasně uvedeno, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, jeho odůvodnění též obsahuje konstatování, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Splnění podmínek pro odpovědnost žalobce jako provozovatele daného vozidla za správní delikt podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tak bylo z příkazu zjistitelné. Splnění podmínek pro odpovědnost provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu je zmiňováno též ve výzvě provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 12. 5. 2016 č. j. 848208/2016 i ve výzvě k podání vysvětlení ze dne 28. 6. 2016 č. j. MHMP 1145685/2016/Dvo. Ani tuto námitku tak soud neposoudil jako důvodnou.
35. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřísluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: „V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, čj. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kteřou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.“

36. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek z žaloby ve výši 3 000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby) po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.